

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев2 2152/2020
08.04.2021. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија Слађане Накић Момировић, председника већа, Добриле Страјина и Марине Милановић, чланова већа, у парници тужиоца АА из ..., чији је пуномоћник Милија Трифуновић, адвокат из ..., против тужене Републике Србије, Народне скупштине, коју заступа Државно правобранилаштво са седиштем у Београду, ради исплате дневница и регреса, одлучујући о ревизији тужиоца изјављеној против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 2040/2019 од 28.11.2019. године, у седници одржаној 08.04.2021. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ, као неоснована ревизија тужиоца изјављена против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 2040/2019 од 28.11.2019. године.

ОДБИЈА СЕ, као неоснован захтев тужиоца за накнаду трошкова поступка по ревизији.

Образложење

Пресудом Првог основног суда у Београду П1 334/18 од 28.03.2019. године, ставом првим изреке, одбијен је, као неоснован захтев тужиоца којим је тражио да се обавезе тужена да му на име неисплаћених дневница за учешће у раду за време заседања Народне скупштине Републике Србије и њених одбора, сходно члану 10. став 1. Закона о примањима народних посланика у Народној скупштини Републике Србије за 141 дневницу, за временски период од 12.02.2010. године до 31.05.2012. године исплати 561.156,61 динар, са порезима и доприносима, са законском затезном каматом на сваки појединачно наведени новчани износ у овом ставу изреке почев од означеног датума до исплате. Ставом другим изреке, одбијен је, као неоснован захтев тужиоца којим је тражио да се обавезе тужена да му на име неисплаћеног регреса за коришћење годишњег одмора, сходно члану 21. Закона о примањима народних посланика у Народној скупштини Републике Србије за 2010, 2011. и 2012. годину исплати 121.090,00 динара, са законском затезном каматом на сваки појединачно наведени новчани износ у овом ставу изреке почев од означеног датума до исплате. Ставом трећим изреке, усвојен је захтев тужиоца и обавезана тужена да тужиоцу на име неисплаћених дневница за учешће у раду за време заседања Народне скупштине Републике Србије и њених одбора, сходно члану 10. став 1. Закона о примањима

народних посланика у Народној скупштини Републике Србије за 141 дневницу, за временски период од 12.02.2010. године до 31.05.2012. године, исплати 404.048,27 динара, без пореза и доприноса, са законском затезном каматом на сваки појединачно наведени новчани износ у овом ставу изреке почев од означеног датума до исплате. Ставом четвртим изреке, обавезана је тужена да тужиоцу на име неисплаћеног регреса за коришћење годишњег одмора, сходно члану 21. Закона о примањима народних посланика у Народној скупштини Републике Србије за 2010, 2011. и 2012. годину исплати 66.431,11 динара, без пореза и доприноса, са законском затезном каматом на сваки појединачно наведени новчани износ у овом ставу изреке почев од означеног датума до исплате. Ставом петим изреке, обавезана је тужена да тужиоцу на име трошкова поступка плати 264.050,00 динара, са законском затезном каматом од 28.03.2019. године, као дана извршења, до исплате.

Пресудом Апелационог суда у Београду Гж1 2040/2019 од 28.11.2019. године, ставом првим изреке, одбијена је, као неоснована жалба тужене и потврђена првостепена пресуда у ставу трећем изреке и у делу става петог изреке, којим је обавезана тужена да тужиоцу на име трошкова поступка плати 210.000,00 динара, са законском затезном каматом од дана извршности пресуде до исплате. Ставом другим изреке, преиначена је првостепена пресуда у ставу четвртим изреке и одбијен, као неоснован захтев тужиоца којим је тражио да се обавезе тужена да тужиоцу на име неисплаћеног регреса за коришћење годишњег одмора, сходно члану 21. Закона о примањима народних посланика у Народној скупштини Републике Србије за 2010, 2011. и 2012. годину исплати 66.431,11 динара, без пореза и доприноса, са законском затезном каматом на сваки појединачно наведени новчани износ у овом ставу изреке почев од означеног датума до исплате, као и у преосталом делу става петог изреке, и одбијен је захтев тужиоца да се обавезе тужена да му на име трошкова поступка плати преко досуђеног износа до траженог износа од 264.050,00 динара, са каматом од пресуђења до исплате, као и за законску затезну камату на износ досуђених трошкова од 28.03.2019. године до дана извршности. Ставом трећим изреке, одбијен је, као неоснован захтев тужиоца за накнаду трошкова поступка по жалби.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену, и то одлуке садржане у ставу другом изреке, тужилац је благовремено изјавио ревизију, због погрешне примене материјалног права.

Испитујући побијану пресуду на основу члана 403. став 2. тачка 2. и члана 408. Закона о парничном поступку – ЗПП („Службени гласник РС“, бр. 72/11, 87/18), Врховни касациони суд је утврдио да ревизија није основана.

У поступку није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2. ЗПП, на коју Врховни касациони суд пази по службеној дужности.

Према утврђеном чињеничном стању, тужилац је био народни посланик на сталном раду у Народној скупштини Републике Србије од 11.06.2008. године до 30.11.2012. године. Решењем Административног одбора тужене од 01.07.2008. године тужиоцу је утврђен коефицијент за обрачун и исплату плата у висини од 8,60 и право на додатак на плату од 0,4% за сваку пуну годину рада остварену у радном односу.

Полазећи од тако утврђеног чињеничног стања, првостепени суд је усвојио захтев тужиоца и обавезао тужену да тужиоцу на име неисплаћеног регреса за коришћење годишњег одмора за 2010, 2011. и 2012. годину исплати 66.431,11 динара, са законском затезном каматом, применом члана 21. Закона о примањима народних посланика у Народној скупштини Републике Србије, с обзиром да је утврдио да тужена тужиоцу није платила регрес за коришћење годишњег одмора за спорни период, која обавеза произлази из члана 21. Закона о примањима народних посланика у Народној скупштини Републике Србије, који је *lex specijalis* у односу на Закон о платама у државним органима и јавним службама.

Другостепени суд је преиначио првостепену пресуду и одбио као неоснован захтев тужиоца за исплату регреса, сматрајући да се не може применити члан 21. Закона о примањима народних посланика у Народној скупштини Републике Србије, већ да се имају применити одредбе Закона о платама у државним органима и јавним службама и то члан 4. став 2, којим је прописано да је у коефицијент за обрачун плате лица на које се тај закон односи урачунат додатак на име накнаде за исхрану у току рада и регреса за коришћење годишњег одмора.

По оцени Врховног касационог суда, правилно је одлучио другостепени суд када је преиначио првостепену пресуду и одбио, као неоснован захтев тужиоца за исплату регреса, правилном применом материјалног права.

Чланом 21. Закона о примањима народних посланика у Народној скупштини Републике Србије („Службени гласник РС“, бр.7/91), прописано је да народном посланику на сталном раду у Скупштини припада регрес за коришћење годишњег одмора у износу од 60% од просечне зараде по запосленом у Републици исплаћене у последња три месеца.

Чланом 4. ставом 1. Закона о платама у државним органима и јавним службама („Службени гласник РС“ бр. 24/01), прописано је да коефицијент изражава сложеност послова, одговорност, услове рада и стручну спрему, док је ставом 2. истог члана прописано да коефицијент садржи и додатак на име накнаде за исхрану у току рада и регреса за коришћења годишњег одмора. Чланом 7. ставом 1. истог закона прописано је да коефицијенти за обрачун и исплату плата изабраних лица из члана 1. тачка 1) овог закона износи 8,60 за народног посланика на сталном раду у Народној скупштини.

Законом о платама у државним органима и јавним службама прописан је коефицијент за обрачун и исплату плата изабраних лица и то коефицијент за обрачун и исплату плата од 8,60 за народног посланика на сталном раду Народној скупштини, који коефицијент садржи и додатак на име накнаде за исхрану у току рада и регреса за коришћење годишњег одмора. Код утврђеног да је тужиоцу решењем Административног одбора тужене од 01.07.2008. године утврђен коефицијент за обрачун и исплату плата у висини од 8,60, који је прописан чланом 7. Закона о платама у државним органима и јавним службама, то следи да тај коефицијент садржи и додатак на име накнаде за исхрану у току рада и регреса за коришћење годишњег одмора, са којих разлога је правилно одлучио другостепени суд када је преиначио првостепену пресуду и одбио захтев тужиоца за исплату регреса за коришћење годишњег одмора. Наиме, у ситуацији када коефицијент за обрачун и исплату плате тужиоца садржи и додатак на име регреса за коришћење годишњег одмора, то је

правилан закључак другостепеног суда да та врста накнаде не би му могла бити исплаћена и на основу члана 21. Закона о примањима народних посланика у Народној скупштини Републике Србије, без обзира што касније донети Закона о платама у државним органима и јавним службама, који се примењивао у време када је донето решење Административног одбора тужене изричито није предвидео да означена одредба престаје да важи даном његовог ступања на снагу, јер у супротном тужилац би право на накнаду за регрес за коришћење годишњег одмора остварио два пута, једном кроз коефицијент за обрачун и исплату плате, а други пут као посебну накнаду у висини од 60% од просечне зараде по запосленом у Републици Србији у последња три месеца.

Са напред наведених разлога, неосновани су наводи ревизије о погрешној примени материјланог права, са којих разлога је одбијена као неоснована ревизија тужиоца и са којих разлога је на основу члана 414. став 1. ЗПП одлучено као у ставу првом изреке.

С обзиром да тужилац није успео у поступку по ревизији, то исти нема право на накнаду трошкова по ревизији, то је на основу члана 165. ЗПП одлучено као у ставу другом изреке.

**Председник већа – судија
Слађана Накић Момировић, с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић